

Arrest

nr. 292 344 van 26 juli 2023
in de zaken RvV X / IX en RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, op 28 april 2023 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 maart 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard (beroep met rolnummer X) en tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (beroep met rolnummer X).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en de administratieve dossiers.

Gezien de verzoeken en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikkingen van 20 juni 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 29 juni 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster dient samen met haar partner in naam van hun minderjarige zoon op 26 april 2019 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd ongegrond verklaard op 11 juni 2019. Het beroep tegen deze beslissing wordt bij arrest nr. 229 982 van 9 december 2019 verworpen.

Verzoekster dient samen met haar partner op 2 december 2020 een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt op 23 december 2020 onontvankelijk verklaard. Deze beslissing wordt bij arrest nr. 256 557 van 16 juni 2021 vernietigd.

Op 22 juni 2021 wordt verzoeksters aanvraag opnieuw onontvankelijk verklaard. Deze beslissing wordt bij arrest nr. 267 446 van 28 januari 2022 vernietigd. Op dezelfde datum wordt ten aanzien van verzoekster en haar zoon een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven. Dit bevel wordt bij arrest nr. 267 447 van 28 januari 2022 vernietigd.

Op 23 maart 2022 wordt de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond verklaard. Tegen deze beslissing wordt geen beroep ingesteld.

Op 9 februari 2022 dienen verzoekers een aanvraag in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 8 maart 2023 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Op dezelfde datum worden ten aanzien van verzoekers bevelen om het grondgebied te verlaten afgegeven

De beslissing van 8 maart 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard luidt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 09.02.2022 werd ingediend door :

B., M. (...) (geen R.R.)

Geboren te Mes op (...)

B., L. (...) (geen R.R.)

Geboren op (...)

Wettelijke vertegenwoordigers van: B. L. (...) (geen R.R.)

Geboren op (...) Nationaliteit: Albanië

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit het administratief dossier van betrokkenen blijkt dat zij op 26.04.2019 een eerste aanvraag 9ter indienen, gebaseerd op de medische problematiek van hun zoon. Deze aanvraag wordt ongegrond afgesloten op 11.06.2019 en gaat gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten, hen betekend op 28.06.2019. Deze beslissing wordt op 09.12.2019 bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Hun tweede aanvraag 9ter, ingediend op 02.12.2020 wordt ongegrond afgesloten op 23.03.2022. Betrokkenen gingen niet in beroep tegen deze beslissing.

Betrokkenen beroepen zich op de lange behandelingsduur van hun aanvraag 9ter. Echter, we stellen vast dat de duur van de procedures 9ter, met name minder dan twee maanden voor de eerste en één jaar en bijna vier maanden voor de tweede, niet van die aard zijn dat ze als onredelijk lang kan worden beschouwd. Betrokkenen waren er steeds van op de hoogte dat zij in het kader van deze aanvragen 9ter slechts beschikten over een tijdelijk en precair verblijfsrecht (in de vorm van een attest van immatriculatie, dat een proceduredocument is dat aangeeft dat een aanvraag 9ter ontvankelijk verklaard is) en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is van een aanvraag conform artikel 9ter, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000). Evenmin maakt dit een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk.

Betrokkenen beroepen zich op de scholing van hun zoon in België en benadrukken dat hij hier buitengewoon onderwijs volgt. Echter, uit het voorgelegde attest van basisschool De Triangel blijkt dat hun zoon hier wel degelijk gewoon basisonderwijs volgt hoewel uit een schrijven dd. 18.10.2021 van de schooldirecteur blijkt dat L. (...) hierbij vooral voor taal nood heeft aan extra ondersteuning (veel structuur, extra instructies en weinig verandering). Het feit dat hun kind hier naar school gaat, kan echter niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun kind plaatsvond in precair verblijf en dat zijn opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van hun zoon toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Gelet op de nog jonge leeftijd van hun zoon, met name bijna acht jaar, kan er redelijkerwijze van uit kan worden gegaan dat hij nog over voldoende aanpassingsvermogen aan de taal waarvan hij trouwens al minstens noties hebben en onderwijs in het land van herkomst beschikken (EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov v. Oostenrijk; EHRM 26 september 1997, nr. 25017/94, Mehemi v. Frankrijk; EHRM 27 oktober 2005, nr. 32231/02, Keles v. Duitsland, par. 64; en EHRM 31 januari 2006, nr. 50252/99, Sezen v. Nederland, par. 47 en 49. In EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07; EHRM, Onur v. Verenigd Koninkrijk). Dit vindt ondersteuning in de vaststelling dat uit COS verslag dd. 04.02.2021 blijkt dat hun zoon vlot Albanees aanleerde, dat zijn moeder het Nederlands niet goed machtig is en dat L. (...) ook vlot Engels spreekt (zie verslag COS dd. 04.02.2021). Uit het ICAM gesprek dd. 08.09.2021 blijkt tevens dat de ouders onderling Albanees spreken maar Engels met L. (...). Tijdens dit gesprek geven de ouders ook aan dat L. (...) Albanees spreekt, naast Engels en Nederlands maar dat hij niet graag Nederlands spreekt.

Betrokkene beroepen zich op het hoger belang van hun zoon. Zijn band met het land van zijn ouders zou flinterdun zijn, in zijn ogen is België zijn land omdat hij nooit iets anders gekend zou hebben. Ze beroepen zich hiervoor op het kinderrechtenverdrag, met name op artikel 3, op artikel 22bis van de Belgische grondwet en naar de algemene conclusie nr. 14 van het VN Kinderrechtencomité. Ze stellen dat het belang van het kind de eerste overweging dient te vormen bij bestuurshandelingen. Hun zoon zou extra zorg nodig hebben wat het niet evident zou maken om terug te keren naar Albanië. Ter staving hiervan leggen betrokkene een verklaring dd. 18.10.2021 van de schooldirecteur voor en een verslag van het COS dd. 04.02.2021.

Verzoekers maken niet aannemelijk dat hun zoon geen enkele band met Albanië heeft, noch dat hij een zodanige taal-en culturele achterstand heeft dat hij in Albanië niet zou kunnen aansluiten op school. Hoewel hun zoon niet in Albanië is geboren, heeft hij wel via zijn ouders een band met Albanië. Verzoekers hebben immers de Albanese nationaliteit en zijn in Albanië geboren. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat verzoekers hun kinderen tot op zekere hoogte de Albanese taal en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat verzoekers nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en ze dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun zoon in België slechts voorlopig was.

Wat betreft de verwijzing naar artikel 22bis van de Belgische Grondwet merken we op dat de Raad van State heeft van artikel 22bis van de Grondwet gesteld heeft dat die bepaling onder meer voorziet dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat slechts een algemene bepaling is die op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn. Er wordt immers uitdrukkelijk in bepaald dat de wet, het decreet of een in artikel 134 bedoelde regel deze rechten van het kind waarborgt (RVS 29 mei 2013, nr. 223. 630). De Raad wijst er nog op dat tijdens de parlementaire voorbereiding die tot de grondwetswijziging van 22 december 2008 met onder meer de toevoeging van artikel 22bis, vierde en vijfde lid van de Grondwet heeft geleid, in de Kamer is voorgehouden dat deze nieuwe bepaling geen directe werking heeft maar een symbolisch signaal geeft wat de plaats betreft die de kinderen en hun rechten krijgen binnen de Belgische samenleving (Parl. St. Kamer 2007-08, nr. 52-0175/001, 6 en nr. 52 0175/005, 13 en 31-32). Ook uit de parlementaire voorbereiding in de Senaat blijkt dat ervoor werd gekozen om de op te nemen rechten “geen louter symbolische waarde te geven, zonder ze daarom rechtstreekse werking toe te kennen”, waarbij werd aangehaald dat de voorgestelde grondwetswijziging op de in artikel 23 van de Grondwet gehanteerde formule is geënt en dat de wetgever deze rechten moet invullen (Parl. St. Senaat 2007-08, nr. 3-265/3, 5, RVV, arrest 234716 van 31 maart 2020).

Wat het aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001, RVV nr. 107.646 van 30.07.2013, RVV nr. 107.495 dd 29.07.2013, RVV nr. 107.068 van 22.07.2013 en RVV nr. 106.055 van 28.06.2013). Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking

worden ontzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. In deze zin kunnen verzoekers de rechtstreekse schending van dit verdrag niet dienstig inroepen. Volledigheidshalve merken we op, met betrekking tot de vermeende schending van artikel 3 van dit verdrag, dat betrokkenen niet concreet aantonen dat een terugkeer naar het land van herkomst het belang van hun kind schaadt, temeer daar een dergelijke terugkeer niet steeds noodzakelijkerwijs tegen het belang van het kind is (RVV nr 107.495 dd 29.07.2013).

Wat het hoger belang van hun zoon betreft, die prematuur geboren is en hierdoor heel wat medische zorgen nodig heeft en daarnaast ook nood zou hebben aan extra zorgen op pedagogisch vlak, dienen we op te merken dat de medische problematiek van hun zoon reeds uitgebreid onderzocht werd door de bevoegde dienst en niet werd weerhouden. We verwijzen in dit kader naar het artikel 9bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling voorziet dat elementen die werden ingeroepen in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheden en onontvankelijk worden verklaard in het kader van een aanvraag 9bis. Het motief dat steunt op artikel 9bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet kan op zichzelf genomen reeds volstaan als redengeving voor het niet aanvaarden van verzoekers gezondheidstoestand als buitengewone omstandigheid (RVV, arrest 244999 van 27 november 2020). De medische problematiek van hun zoon kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het pedagogische luik dienen we op te merken dat uit het geheel der stukken blijkt dat hun zoon zowel Albanees, Engels als Nederlands kan spreken maar dat hij niet graag Nederlands spreekt en de voorkeur geeft aan Engels. De ouders geven aan dat zij onderling Albanees spreken maar Engels met L. (...), hoewel geen van beide ouders het Engels echt beheerst. Verder stellen we vast dat betrokkenen geen enkel bewijs van Nederlandse taallesen voorleggen en dat uit de voorgelegde stukken en gesprekken met de ouders blijkt dat zij het Nederlands niet machtig zijn. Uit het voorgelegde schrijven dd. 18.10.2021 van de schooldirecteur blijkt dat L. (...) vooral ondersteuning nodig heeft op het gebied van taal, wat niet onlogisch is, gezien voorgaande vaststellingen en dat deze ondersteuning vooral bestaat uit veel structuur, extra instructies en weinig veranderingen. L. (...) blijkt echter perfect in staat om mee te volgen in het gewone basisonderwijs. In casu, is er dan ook geen nood aan een speciale scholing of een speciale schoolinfrastructuur die niet beschikbaar zou zijn in het land van herkomst. Uit het voorgelegde COS verslag dd. 04.02.2021 blijkt eveneens dat L. (...) zwakkere taal en motorische vaardigheden heeft en nood zou hebben aan multidisciplinaire revalidatie. Betrokkenen leggen bij huidige aanvraag 9bis echter geen stukken voor waaruit blijkt dat zij deze revalidatie ook effectief opstarten. Dit blijkt echter wel uit het administratief dossier, met name uit hun laatste aanvraag 9ter, dat een attest bevat van VZW impuls dd. 25.02.2022 waaruit blijkt dat L. (...) de diagnose autismespectrum met ADHD en ontwikkelingsstekorten kreeg en gevolgd wordt in multidisciplinaire therapie sinds 18.01.2022. Echter, betrokkenen tonen op geen enkele manier aan dat deze therapie niet beschikbaar zou zijn in het land van herkomst. Evenmin tonen zij aan dat deze therapie tot op heden gevolgd wordt, daar zij geen actualisatie voorleggen van dit element. We merken tenslotte nog op dat uit de laatste beslissing 9ter dd. 23.03.2022 (zie medische advies dd. 10.03.2022) duidelijk blijkt dat opvolging door een kinderpsychiater en kinderneuroloog beschikbaar zijn in Albanië. Ook de multidisciplinaire omkadering met ergotherapie, logopedie en kinesithérapie zijn beschikbaar in Albanië. Samenvattend merken we dus op dat hun zoon hier het gewone basisonderwijs volgt mogelijks met externe therapie ter ondersteuning. Betrokkenen tonen echter niet aan dat hun zoon in Albanië geen onderwijs kan genieten, noch dat deze extra ondersteuning daar niet beschikbaar zou zijn. Hun zoon spreekt Albanees waardoor redelijkerwijs aangenomen kan worden, in combinatie met zijn jonge leeftijd, dat hij zich nog vlot kan aanpassen aan een scholing in Albanië. Uit de voorgelegde stukken blijkt niet dat hun zoon hier, buiten zijn kerngezin, hechte sociale banden opbouwde. Betrokkenen tonen op geen enkele manier aan dat hun zoon niet in een veilige en stabiele omgeving, in de nabijheid van zijn ouders, kan opgroeien en dat hij in Albanië geen toegang zou hebben tot de nodige pedagogische en medische omkadering. Evenmin tonen zij aan dat hun zoon in Albanië de toegang tot de gezondheidszorg ontzegd zou worden. Uit hetgeen vooraangaat blijkt dus dat betrokkenen het niet aannemelijk maakt dat het belang van hun zoon geschaad zal worden bij een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst.

Betrokkenen wijzen erop dat het, voor hun zoon, de keuze van zijn ouders geweest is om naar België te komen, dat hij deze beslissing niet in vraag kon stellen en dat hij beschouwd dient te worden als 'dreamer', die gebruikelijke term in de Verenigde Staten van Amerika om de illegale kinderen van migranten te benoemen. We merken echter op dat het de ouders zijn die de primaire verantwoordelijkheid dragen voor het welzijn van hun kind. De verplichting om het hoger belang van het

kind in rekening te brengen, gaat niet zo ver dat de betrokken vreemdelingen niet meer zouden mogen worden uitgezet of zelfs een verblijfsvergunning zouden moeten krijgen. Betrokkenen waren er steeds van op de hoogte dat zij en hun zoon zich in precair verblijf bevonden en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Tenslotte merken we op dat betrokkenen zich via huidige aanvraag beroepen op de Belgische wetgeving terzake en niet op de Amerikaanse. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkenen beroepen zich op artikel 8 EVRM ter bescherming van hun in België opgebouwde gezins- en privéleven. Het klopt dat er een afweging (een fair balance) dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkenen niet aantoonbaar dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkenen niet aantonen dat er nog familieleden van hen in België verblijven. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkenen ter staving van hun sociale banden vier getuigenverklaringen voorleggen. Echter, hieruit blijkt niet dat hun netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v. Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkenen verklaren dat er geen Belgische ambassade is in Albanië en dat zij een verblijfsaanvraag dienen in te dienen in Bulgarije maar dat zij daar nog nooit geweest zijn en er geen banden hebben, evenmin zouden zij beschikken over de juiste verblijfsdocumenten en financiële middelen om deze reis te maken. Echter, betrokkenen leggen geen bewijzen voor dat zij niet over financiële middelen zouden beschikken noch dat zij geen verblijfstitel zouden kunnen verkrijgen die hen zou toelaten om (tijdelijk) op een legale wijze in Bulgarije te verblijven om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat zij niet gerechtigd zijn op verblijf in Bulgarije en niet over voldoende financiële middelen zouden

beschikken, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien zijn er regelmatig Albanese onderdanen die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Bulgarije. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde, hoger genoemde, problemen als betrokkenen. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Albanese burgers. Bovendien valt niet in te zien waarom betrokkenen, via een eenvoudige contactname met de Belgische ambassade in Bulgarije, niet zou kunnen informeren naar de voorwaarden om als Albanese onderaan aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen (RVV, arrest 237610 van 30.06.2020).

Betrokkenen beroepen zich op de coronarestricties waardoor de mobiliteit ernstig beperkt zou zijn. Betrokkenen tonen echter niet aan de actuele maatregelen hen verhinderen hun mobiliteit beperken. Het is namelijk zo dat het merendeel van de coronarestricties wereldwijd en in België opgeheven werden. Uit de informatie van de FOD Buitenlandse Zaken blijkt zo dat er vanaf 1 mei 2022 geen enkele covid-gerelateerde beperking meer geldt om Albanië of Bulgarije binnen te komen. Reizen naar zowel Albanië als Bulgarije blijken aldus mogelijk. Betrokkenen tonen niet aan dat zij als Albanese onderdanen vruchteloze pogingen hebben ondernomen om naar Albanië terug te keren om volgens de gewone procedure hun aanvraag in te dienen. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de coronacrisis in hun geval een buitengewone omstandigheid uitmaakt die rechtvaardigt dat de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in België ingediend moet worden (RVV arrest 241788 van 30 september 2020).

Betrokkenen beroepen zich op artikel 23 van de universele verklaring van de rechten van de mens, op artikel 6 van het Internationale Verdrag inzake economische, sociale en culturele rechten (met name het recht op arbeid) en op artikel 1 van het Europees Sociaal Handvest (recht op arbeid). Echter, we stellen vast dat betrokkenen dit punt niet verder verduidelijken of concretiseren. Betrokkenen tonen niet op welke wijze de ingeroepen artikels geschonden zouden worden door een tijdelijke terugkeer naar Albanië. Indien betrokkenen een verblijfsvergunning wensen te verkrijgen omdat zij alhier wensen te werken, dienen zij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen. We merken bovendien nog op dat huidige beslissing hen de mogelijkheid om te werken in België niet ontzegt. Evenmin verhindert huidige beslissing betrokkenen om elders werk te aanvaarden of economisch actief te zijn. Betrokkenen kunnen zich dan ook niet dienstig op de aangehaalde bepalingen beroepen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

De verzoekers voeren tevens de schending aan van de artikelen 4, 7, 15, 24 en 33 van het Handvest. Het Handvest, zoals gesteld in artikel 51, is evenwel enkel van toepassing in zoverre Unierecht ten uitvoer wordt gelegd, wat het geval is wanneer een nationale regeling binnen het toepassingsgebied van het Unierecht valt (HvJ 26 februari 2013, C-617/10, Akerberg, § 21), zodat er een aanknopingspunt met het Unierecht dient te zijn, terwijl huidige beslissing, die genomen werd in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat geen omzetting vormt of toepassing is van Unierecht, noch anderszins aanknoopt bij het Unierecht (zie infra), niet valt binnen de werkingssfeer van het Unierecht (cf. HvJ 26 februari 2013, C-617/10, Akerberg, §§ 22-23). Bijgevolg is het Handvest in deze niet van toepassing. (RVV, arrest nr 246626 van 22 december 2020).

Betrokkenen beroepen zich op het vertrouwensbeginsel dat zou inhouden dat het bestuur de bij een rechtsonderhorige gewekte verwachtingen zo mogelijk dient te honoreren. Betrokkenen verwijzen in dit kader naar de instructies van 19 juli 2009 die weliswaar vernietigd zouden zijn maar zouden blijven gelden voor iedereen die eraan voldoet en dat er rekening gehouden dient te worden met de achterliggende filosofie van deze instructies. Dat de toenmalige staatssecretaris gesteld heeft de criteria van de vernietigde instructie te zullen blijven toepassen, vermag aan het arrest RvS van 09.12.2009 geen afbreuk doen, daar onze diensten de wet en de rechterlijke beslissingen dienen te laten primeren op eventuele beleidsrichtlijnen van een (voormalige) staatssecretaris. In een later arrest heeft de Raad van State trouwens uitdrukkelijk bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 “integraal is vernietigd” en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de (gemachtigde van de) bevoegde staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt “om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen” (RvS 10 oktober 2012, nr. 220.932). Het vertrouwensbeginsel impliceert niet dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan immers niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomstige bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Het is de gemachtigde van de minister niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden te handelen en de loutere

verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F) (RVV, arrest nr 229048 van 20.11.2019).

Wat betreft de verwijzing naar de wet van 22.12.1999; dit was een enige en unieke operatie, de criteria voor machtiging tot verblijf vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van art. 9 van de wet van 1980.

Betrokkenen beroepen zich nadrukkelijk op hun elementen van lang verblijf en integratie als buitengewone omstandigheden. Echter, deze elementen kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden aangezien zij behoren tot de gegrontheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat “omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrontheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, niet in het buitenland, is ingediend.” (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad wijst er in dit verband op dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij door een terugkeer naar het land van herkomst engagementen van algemeen belang zou verbreken. Meer nog, bij huidige aanvraag 9bis wordt, behalve bewijzen van scholing van hun zoon en attesten inzake zijn medische en pedagogische problematiek, geen enkel bewijs van integratie voorgelegd. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat hun banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan (RVV, arrest 229745 van 3 december 2019). Het louter langdurig verblijf in een land toont bovendien niet aan waarom het voor betrokkenen zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om de aanvraag in te dienen in het buitenland. Het niet voldoen aan de wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten en het bijgevolg zelf verantwoordelijk zijn voor de situatie van langdurig verblijf is voldoende reden om het lange verblijf niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheid. Betrokkenen waren er steeds van op de hoogte dat zij zich in precair dan wel illegaal verblijf bevonden en dat zij het grondgebied dienden te verlaten waardoor zij zelf verantwoordelijk zijn voor het langdurig verblijf. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien betrokkenen wisten dat zij het land dienden te verlaten maar heeft nagelaten hiertoe de nodige stappen te ondernemen waardoor zij dus zelf verantwoordelijk zijn voor de situatie van langdurig verblijf (RVV, arrest nr 248733 van 05 februari 2021).

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij sinds hun aankomst in 2018 in België verbleven hebben en hier dus al meer dan vier jaar zouden verblijven, dat zij hier duurzaam lokaal verankerd zouden zijn, dat zij ingeburgerd zouden zijn, dat zij Nederlands zouden spreken, dat zij hiertoe de nodige taallessen gevolgd zouden hebben, dat zij werkwilleg zouden zijn, dat zij hun werkbereidheid zouden aantonen, dat zij een ruime vrienden-en kennissenkring opgebouwd zouden hebben, dat zij steeds een woning gehuurd zouden hebben, dat zij daadwerkelijke banden met België opgebouwd zouden hebben, dat zij twee huurovereenkomsten voorleggen evenals verschillende nutsfacturen en bijhorende betalingsbewijzen en vier getuigenverklaringen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrontheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).“

De bevelen van 8 maart 2023 luiden:

“Mevrouw,

Naam, voornaam: B., M. (...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: Mes

nationaliteit: Albanië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis ten voile toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zieh naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

Betrokkene dient vergezeld te worden door:

B., L. (...), geboren op (...), nationaliteit: Albanië

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is zij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen:

Betrokkene diende op 09.02.2022 een aanvraag 9bis in. De maximale duur van 90 dagen op een période van 180 dagen is op heden aldus ruimschoots overschreden.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : Hoger belang van haar zoon wordt niet geschaad daar betrokkene niet aantoonde dat een scholing niet verkregen kan worden in het land van herkomst. Evenmin behoeft de scholing een speciale infrastructuur die niet beschikbaar is in het land van herkomst.

Het gezins- en familieleven : Het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De gezondheidstoestand : Betrokkene beroept zich op een medische problematiek in hoofde van haar zoon. Echter, uit het administratief dossier blijkt dat deze problematiek reeds ten gronde werd onderzocht door de bevoegde dienst en niet werd weerhouden. De multidisciplinaire therapie waaraan haar zoon mogelijks nog steeds nood heeft, is eveneens beschikbaar en toegankelijk in het land van herkomst. Bovendien blijkt uit geen enkel van de voorgelegde attesten dat haar zoon niet in staat zou zijn om te reizen of dat reizen wordt afgeraden.

Derhalve zijn er geen elementen die Problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten."

"De heer:

Naam, voornaam: B., L. (...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: Kullaj

nationaliteit: Albanie

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zieh naartoe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een période van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen:

Betrokkene diende op 09.02.2022 een aanvraag 9bis in. De maximale duur van 90 dagen op een période van 180 dagen is op heden aldus ruimschoots overschreden.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : Hoger belang van zijn zoon wordt niet geschaad daar betrokkene niet aantoonst dat een scholing niet verkregen kan worden in het land van herkomst. Evenmin behoeft de scholing een spéciale infrastructuur die niet beschikbaar is in het land van herkomst.

Het gezins- en familieleven : Het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De gezondheidstoestand : Betrokkene beroept zich op een medische problematiek in hoofde van zijn zoon. Echter, uit het administratief dossier blijkt dat deze problematiek reeds ten gronde werd onderzocht door de bevoegde dienst en niet werd weerhouden. De multidisciplinaire therapie waaraan zijn zoon mogelijks nog steeds nood heeft, is eveneens beschikbaar en toegankelijk in het land van herkomst. Bovendien blijkt uit geen enkel van de voorgelegde attesten dat zijn zoon niet in staat zou zijn om te reizen of dat reizen wordt afgeraden.

Derhalve zijn er geen elementen die Problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.“

2. Over de rechtspleging

Verzoekers voeren in de verzoekschriften in de zaak X, gericht tegen de weigeringsbeslissing op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, en in de zaak X, gericht tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten, identiek hetzelfde middel aan. Gelet op voorgaande komt het gepast voor om de zaken te voegen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren een enig middel aan;

“ENIG MIDDEL

- Schending van het artikel 9bis Vreemdelingenwet ;
- Schending van het artikel 62 Vreemdelingenwet – materiële en formele motiveringsverplichting ;
- Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ;
- Hoger belang van het kind ;
- Schending van het vertrouwensbeginsel ;
- Schending van het redelijkheidsbeginsel ;
- Schending van het artikel 3 en 8 EVRM.

4.1. Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen. Er kan waargenomen worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de verblijfsaanvraag van de verzoekende partijen als onontvankelijk afwijst omdat er geen buitengewone omstandigheden zouden zijn om de aanvraag via de gemeente in België in te dienen. Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden. Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

4.2. De verzoekers hebben een aanvraag tot machtiging tot verblijf ingediend op grond van het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet omwille van de buitengewone omstandigheden waarin zij verkeren. Het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bepaalt: (...). De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie is, blijkens de eerste alinea houdende de redenen van haar beslissing, van oordeel dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de betrokkene de aanvraag tot machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de

diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

4.3. De buitengewone omstandigheden zijn niet gedefinieerd. Dit impliceert een grote discretionaire bevoegdheid waarbinnen de verwerende partij een oordeel kan vellen over het al dan niet aanwezig zijn van de buitengewone omstandigheden. Toch is er reeds uitvoerige rechtspraak waarbij de verzoekende partijen zich kunnen beroepen op het vertrouwensbeginsel om het begrip buitengewone omstandigheden in te vullen. De verwerende partij dient ook dan redelijk te zijn bij het beoordelen van de buitengewone omstandigheden.

a) De Raad van State omschrijft buitengewone omstandigheden als deze die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken voor de vreemdeling om terug te keren naar het land van herkomst en eveneens onderstreept dat dit begrip niet mag verward worden met dat van de 'overmacht' (met name C.E., arrest nr. 88.076 van 20 juni 2000).

"Considérant que des circonstances exceptionnelles au sens de l'article 9, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980 précitée ne sont pas des circonstances de force majeure; qu'il suffit que l'intéressé démontre qu'il lui est impossible ou particulièrement difficile de retourner dans son pays d'origine ou dans un pays où il est autorisé au séjour; que le caractère exceptionnel des circonstances alléguées par l'étranger doit être examiné par l'autorité dans chaque cas d'espèce."

(Zie het arrest gewezen door de Raad van State met nr. 99.769, dd. 10 oktober 2001).

b) Bovendien dienen de buitengewone omstandigheden niet 'onvoorzienbaar' te zijn. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de vreemdeling zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor een repatriëring bemoeilijkt wordt.

c) De verzoekers hebben in hun aanvraag gewezen op hun langdurig ononderbroken verblijf, hun verblijf, de individuele begeleiding voor hun minderjarige zoon die lijdt aan een autismespectrumstoornis en ADHD, hun integratie en werkbereidheid, het groot vriendennetwerk en de toepassing van belangrijke verdragsbepalingen. Dat deze elementen de onmogelijkheid of minstens de bijzondere moeilijkheid om terug te keren naar het land van nationaliteit aantonen, zodat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

4.4. De Dienst Vreemdelingenzaken is de mening toegedaan dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn, ondanks de vele ingeroepen elementen. De verschillende elementen die de situatie van verzoekende partijen kenmerken werden elk op zich en los van elkaar beoordeeld, maar uit de motivering blijkt geenszins dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het feit dat ze in hun samenhang wel degelijk omstandigheden kunnen zijn die het bijzonder moeilijk maken om naar het land van herkomst terug te keren om louter aldaar een formaliteit te vervullen. Het onderzoek werd dus niet gevoerd met de nodige zorgvuldigheid. Het geheel van ingeroepen elementen maakt het voor verzoekende partijen zo goed als onmogelijk om naar Albanië te gaan, zijnde :

- Het langdurig ononderbroken verblijf ;
- De sterke integratie ;
- De schoolgang van de minderjarige verzoeker in het buitengewone onderwijs ;
- De speciale begeleiding omtrent de autismespectrumstoornis van de minderjarige verzoeker ;
- De werkbereidheid.

De verwerende partij heeft nergens in de bestreden beslissing gesteld waarom de samenloop van omstandigheden ingeroepen door de verzoekers geen buitengewone omstandigheden zouden uitmaken. Het geheel van de elementen samen is niet beoordeeld geweest. De verzoekers merken verder op dat zelfs bij de beoordeling van de aparte elementen, diverse rechtsregels en algemene principes geschonden werden. De verzoekende partijen wensen deze hieronder te overlopen.

- 4.4.1. De bestreden beslissing maakt melding van alle elementen die de verzoekers hebben aangehaald, doch motiveren nergens dat deze geen buitengewone omstandigheid kunnen uitmaken.

- 4.4.2. Met betrekking tot het hoger belang van het kind:

De belangen van de kinderen moeten bovendien de eerste overweging zijn bij een administratieve handeling. Dit staat zowel in het Kinderrechtenverdrag als in het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie. Artikel 24 Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie:

"Rechten van het kind

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in aangelegenheden die hen betreffen wordt passend belang gehecht in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid.

2. Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

3. Ieder kind heeft er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist.”

Artikel 22bis van de Grondwet:

“Elk kind heeft recht op eerbiediging van zijn morele, lichamelijke, geestelijke en seksuele integriteit. Elk kind heeft het recht zijn mening te uiten in alle aangelegenheden die het aangaan; met die mening wordt rekening gehouden in overeenstemming met zijn leeftijd en zijn onderscheidingsvermogen. Elk kind heeft recht op maatregelen en diensten die zijn ontwikkeling bevorderen. Het belang van het kind is de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat. De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen deze rechten van het kind.”

De belangen van het kind moeten de eerste overweging vormen bij de bestuurshandelingen van de besturen. De kinderen zijn autonome drager van mensenrechten en derhalve zelfstandige rechtssubjecten. Dat zij de schendingen van het artikel 24 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie, alsmede het artikel 22bis van de Grondwet kunnen invoeren. Volgens de General Comment nr. 14 van het VN Kinderrechtencomité bij het Internationaal Kinderrechtenverdrag (UN Committee on the Rights of the Child (CRC), General comment No. 14 (2013) on the right of the child to have his or her best interests taken as a primary consideration (art. 3, para. 1), 29 May 2013, CRC /C/GC/14 dient er een best interest assessment te gebeuren in het kader van elke beslissing met betrekking tot een kind. Wanneer een kind geraakt wordt door een bestuurlijke beslissing dient o.b.v. het art. 24 van het Handvest betreffende de grondrechten van de EU, het art. 8 E.V.R.M. en het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet het hoger belang van het kind getoetst te worden. Het EHRM herhaalt in het arrest Jeunesse/Nederland dd. 3.10.2014 dat er een brede consensus bestaat, ook in het internationale recht, dat in alle beslissingen waarbij kinderen betrokken zijn, hun belangen van het hoogste belang zijn. Elementen die in overweging genomen dienen te worden in het kader van het hoger belang zijn de volgende :

- Mening van het kind ;
- Identiteit van het kind ;
- Behoud van de familiale banden ;
- Zorg, bescherming en ontwikkeling van het kind ;

De minderjarige zoon B. L. (...) heeft een ontwikkelingsachterstand, autismspectrumstoornis (ASS) en ADHD waarvoor hij intensieve begeleiding krijgt. (zie verder) Voor hem is het belangrijk dat hij in een stabiele omgeving blijft, waarbij een goede structuur wordt gehanteerd. Wanneer verzoekers dienen terug te gaan naar hun land van herkomst heeft dit ook een zware impact op de zoon, die daardoor ook mede uit zijn stabiele omgeving wordt getrokken.

- Kwetsbaarheid ;
- Recht op gezondheid ;
- Recht op onderwijs.

Dat verzoekers onmogelijk de nodige scholing voor L. (...) in het buitengewoon onderwijs kan bekomen in Albanië. (zie verder) De schoolcarrière van de minderjarige verzoeker wordt hieronder uitvoerig besproken.

- 4.4.3. Met betrekking tot de scholing van minderjarige verzoeker:

4.4.3.1. De verweerster stelt het volgende:

“Betrokkenen beroepen zich op de scholing van hun zoon in België en benadrukken dat hij hier buitengewoon onderwijs volgt. Echter uit het voorgelegde attest van basisschool De Triangel blijkt dat hun zoon hier wel degelijk gewoon basisonderwijs volgt, hoewel uit het schrijven d.d. 18.10.2021 van de schooldirecteur blijkt dat L. (...) hierbij vooral voor taal nood heeft aan extra ondersteuning (veel structuur, extra instructies en weinig verandering). Het feit dat dat hun kind hier naar school gaat, kan echter niet aanzien worden als een buitengewonde omstandigheid daar betrokkene niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun kind plaatsvond in precair verblijf en dat zijn opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van hun zoon toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Gelet op de nog jonge leeftijd van hun zoon, met name bijna acht jaar, kan er redelijkerwijze van uit worden gegaan dat hij nog over voldoende aanpassingsvermogen aan de taal waarvan hij trouwens al minstens noties van heeft en onderwijs in het land van herkomst beschikbaar is.” (zie het stuk 1)

Dat de verzoekers hier onmogelijk mee akkoord kunnen gaan. Het klopt dat minderjarige verzoekers eerst les volgde in het gewoon onderwijs bij de basisschool 'De Triangel'. Ook tijdens zijn periode in de basisschool De Triangel werd hij echter intensief en multidisciplinair begeleid. Het besluit van het behandelingssteam Impuls (vzw Centrum voor Ambulante revalidatie) luidde als volgt:

L. (...) wordt in december 2020 aangemeld voor onderzoek omwille van een leerachterstand, concentratieproblemen, een vermoeden van ASS, tekorten binnen de taal en op vlak van motoriek. Er zijn ook zorgen rond zijn eetpatroon en op sociaal, emotioneel en communicatief vlak.

Voorafgaand onderzoek door het COS wijst uit op beperkte cognitieve mogelijkheden (TIQ 77). Uit de onderzoeken (eind 2021, op 7 jarige leeftijd) verricht in ons centrum kwam een achterstand naar voor op vlak van taal, grove motoriek en visueel ruimtelijke vaardigheden. De diagnose van Autismespectrumstoornis werd gesteld. Opvolging voor zijn aandacht, concentratie, werkhouding (aanwezige ADHD-kenmerken) en emotioneel welzijn is aangewezen. L. (...) maakt deel uit van een anderstalig kerngezin (Albanees).

L. (...) volgt momenteel 7 maanden therapie in ons centrum.

(...)

L. (...) is een lieve jongen die graag komt naar de logopedische therapie. Echter is onvoldoende evolutie merkbaar om therapie binnen het revalidatiecentrum te blijven aanbieden. Blijvende logopedische ondersteuning is cruciaal. De therapie wordt stopgezet gezien L. (...) volgend schooljaar de overstap maakt naar het buitengewoon onderwijs.

Hoogachtend,

Dr. V. V. L. (...),

Behandelingssteam :

E. V. (...), Psychologe/coördinator

E. V. (...), ergotherapeute

K. T. (...), kinesitherapeute

L. V. C. (...), logopediste

(zie stuk 4)

4.4.3.2. Nadat er officieel werd vastgesteld dat hij kampt met een autismespectrumstoornis en ADHD werd er besloten dat het beter is dat hij zijn scholing verder zetten in het buitengewoon onderwijs.

(zie stuk 3)

De minderjarige verzoeker volgt thans het schooljaar 2022-2023 in het M.P.I.G.O De Oase. Hij zit in het BLO Lager onderwijs type 9. (zie het stuk 2)

Verder legt verzoekers tevens het standaard medisch attest voor van dokter Lisa Bouwens d.d. 27.09.2022:

A/ Medische voorgeschiedenis:

2017 hypoplasdie + cryptochisme

2018 verschillende episodes v. koortsstuipen

2020: Taalontwikkelingsstoornis met zwakkere begaafdheid

2021: Autisme en ADHD

B/ Diagnose

Autismespectrumstoornis met kwalitatieve tekorten op 2 assen.

Randbegaafdheid.

ADHD-kenmerken

Multi-disciplinaire ondersteuning is noodzakelijk

C/ actuele behandeling

- Medicamenteuze behandeling / medisch materiaal: /

- Interventie / Hospitalisatie

Logopedie, kinésithérapie (elk 1uur/week)
Ergotherapie (1/2u /week)
Psycholoog (½ u/ week)

- Voorziene duur van de noodzakelijke behandeling
Buitengewoon onderwijs type 9
Extra begeleiding, levenslang toch extra begeleiding nodig.

D/ Wat zouden de gevolgen en mogelijke complicaties zijn indien de behandeling wordt stopgezet?

Gedragsproblemen
Psychische problemen
Onderontwikkeling van het kind
E/ Evaluatie en prognose van de aandoeningen:

Af te wachten daar therapie nog maar vrij recent is opgestart (mei 2022)

D/ Indien van toepassing: Zijn er specifieke noden in verband met de medische opvolging? Is mantelzorg medisch vereist?

Goede structuur en goede basis met mantelzorg is uiterst noodzakelijk voor kind met autisme en ADHD.
(zie het stuk 5)

Dat uit dit alles duidelijk blijkt dat de zoon van verzoekers hier weldegelijk speciale individuele begeleiding nodig heeft en het onderwijs op zijn maat is aangepast. Minderjarige verzoeker zit momenteel in het buitengewoon onderwijs type 9.

4.4.3.3. Dat Albanië niet voldoende opgeleide leerkrachten heeft die kinderen met autisme kunnen lesgeven. Dat er onvoldoende infrastructuur, personeel en financiële middelen om de kinderen op een menswaardige manier te laten ontwikkelen. Dat dit blijkt uit volgende objectieve bronnen. In 2021 hielden ouders van kinderen met ASS in Albanië een petitie om dit aan te kaarten.

Het artikel '1771 autistic children in Albanian schools, parents: Support teachers needed, 1 hour a day is not enough' stelt het volgende: <https://www.ocnal.com/2021/10/1771-autistic-children-in-albanian.html>
"1771 children on the autism spectrum are on school benches in Albania, from specialized teachers. Their parents have submitted today to the Ministry of Education a petition with 500 signs, to meet the conditions regarding the teaching of these children. Eglantina Bajrami, Member of the National Club of Parents with autism spectrum, says to local media that cases when 1 single teacher deals with 10 children of the autism spectrum, it is unaffordable. "It is a teacher who deals with 10 students with disabilities, which she cannot afford. They are minimal requirements and have no cost as long as the contracts are periodic and individual. The teacher is for 5 or 7 children, one hour in two days that is not enough at all ", said Eglantina Bajrami. Their high number and lack of specialized teachers in this field is one of the main points of the petition. "Teachers should be placed in all schools in the country for students with this spectrum, the support teacher should have special education, the number of working hours should be increased and where there is a lack of staff, so teachers should be added in the special school", said Eglantina Bajrami. Parents point out that it is impossible to get private therapists as the costs are too high.

"I want the teachers to return to help the school, to increase the number of hours spent in the classroom. Because it is his right to go to school, and the task that the teacher does is not done by the parent. I am 24 hours with my son. 45 minutes a day costs 15 thousand leks per session, from Monday to Friday it is needed", said a parent.

Verder wordt het gebrek aan gespecialiseerde leerkrachten ook aangehaald in de studie : 'The Approach of the Albanian Reality to Autism Spectrum Disorder', POLIS / No. 21, 2022

"A study conducted in the Albanian education system indicated a lot of tasks and issues regarding the quality and services offered in schools. "Related to the barriers of children with learning difficulties in compulsory education. Autistic children, similarly, to all children with learning difficulties, face and are hindered by a considerable number of barriers. These barriers can be structural, pedagogical, conceptual, professional, financial, and behavioral. The group of autistic children faces specific barriers at a different level, when compared to other children with learning difficulties."(Gjedia, 2015)
Correspondingly in parents' voices these obstacles in the Albanian education environment are regarded

as fundamental in their children's optimal development. "In terms of what parents feel is most needed for the provision of an appropriate education for their children, almost all studies examining this question specifically mention the need for specialized teacher training and knowledge of autism, effective collaboration and communication, staff being able to manage the child's behavior, the child's progress in terms of social skills, and the need for structure." (Foy, 2012)

(...)

back to the Albanian setting, IEP and assistant teacher & staff seem challenging. "In most cases, their individual plans do not meet the real needs of students with autism. Individual Education Plans, in most cases are written by the teacher and are not built by a specialized team that is capable of such task." (Gjedia, 2015) Another prominent element in the revised literature is the importance of teachers' attitude towards autistic children. "Positive teacher attitudes are an important predictor of the successful education of children with disabilities, including those with autism spectrum disorders." (Rodríguez, 2012)"

<https://uet.edu.al/polis/wp-content/uploads/2023/01/The-Approach-of-the-Albanian-Reality-to-Autism-Spectrum-Disorder.pdf>

Dat hieruit kan worden geconcludeerd dat minderjarige verzoeker niet de individuele begeleiding zal krijgen die hij nodig heeft, daar het schoolsysteem in Albanië daar op heden nog onvoldoende op aangepast is. Minderjarige verzoeker vreest thans nog meer ontwikkeling- en taalachterstand op te lopen, wanneer hij terug dient te keren naar Albanië. Hij begint in België eindelijk zijn weg te vinden en leert om te gaan met zijn beperking en de mensen te vertrouwen die hem hierin begeleiden. Dat het voor de verdere ontwikkeling van minderjarige verzoeker thans allesbehalve goed zou zijn om opnieuw te veranderen van omgeving, taal, school, cultuur, land. Dat echter uit de bestreden beslissing niet blijkt dat met deze elementen rekening werd gehouden. Er wordt thans te weinig rekening gehouden met het hoger belang van het kind en zijn recht op ontwikkeling en onderwijs. Dat dit niet getuigt van een zorgvuldig onderzoek zoals het een administratieve overheid betaamt. Dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

Met betrekking tot het gezinsleven

Het gezins- en familieleven van de verzoekers speelt zich af in België. Verzoekers vormen een kerngezin en wonen in (...).

Artikel 8 van het E.V.R.M. bepaalt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Zoals hierboven aangetoond is er sprake van een effectief familieleven. Het familieleven wordt ook gewaarborgd door artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, welke rechtstreekse werking heeft:

"De eerbiediging van het privéleven en van het familie- en gezinsleven:

Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie."

Het recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven en de onafwendbare schending van deze rechten dienen afgetoetst te worden ten opzichte van het doel dat de gemachtigde met haar beslissing tot onontvankelijkheid wenst te bereiken. Alle landen die partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens moeten nagaan of een beslissing over verblijfsrecht het recht op een gezinsleven al dan niet schendt. Zij moeten een belangenafweging maken tussen het belang van de staat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een familieleven te hebben op het grondgebied van de staat.

Ook het artikel 74/13 Vw schrijft een dergelijke belangenafweging voor. Deze belangenafweging is in casu niet gebeurd. De verweerster maakt geen belangenafweging op basis van de concrete elementen van het dossier nl. namelijk de minderjarige zoon die hier naar schoolgaat en hier medische zorgen nodig heeft, de integratie en opgebouwd leven hier in België, het netwerk aan vrienden en kennissen, Deze elementen worden duidelijk niet bij een belangenafweging betrokken in het kader van het artikel 8 E.V.R.M. Er werd hierover niet gemotiveerd. De bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

Conclusie:

De verwerende partij ging onzorgvuldig te werk bij de totstandkoming van de beslissing tot onontvankelijkheid. Verzoekende partijen zijn inmiddels volledig ingeburgerd in de Belgische samenleving. Verzoekende partijen heeft aldus wel degelijk een duurzame band met België. Een terugkeer naar Albanië zou aldus tegen het hoger belang van het kind zijn en een schending betekenen van het artikel 8 EVRM en het artikel 3 EVRM. De verwerende partij heeft duidelijk geen rekening gehouden met alle persoonlijke omstandigheden van verzoekende partijen.

- 4.4.5. Het redelijkheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur een belangenafweging maakt, en in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt. Zo stelde Professor SUETENS in 1981 dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden “wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld” (zie M. BOES, “Het redelijkheidsbeginsel” in *Administratieve Rechtsbibliotheek: Beginselen van behoorlijk bestuur*, I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Brugge, die Keure, 2006, nr. 235). “Heel precies kan men stellen dat het redelijkheidsbeginsel een aspect is van het motiveringsbeginsel. Het motiveringsbeginsel is erg ruim, en zelfs al beperkt men het tot het “afdoende” karakter, omvat het vele aspecten zoals OPDEBEEK en COOLSAET aantonen: de motivering moet duidelijk zijn, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig” (zie M. BOES, l.c., nr. 238, p. 179). “Om na te gaan of het bestuur de grenzen van redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid ontbreekt” (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 55 – 56). Het mag duidelijk zijn dat de bestreden beslissing tegen alle redelijkheid ingaat. Het spreekt voor zich dat de bestreden beslissing een grote impact heeft op de verblijfs- en gezinssituatie van de verzoekende partijen. Onmogelijk kan volgehouden worden dat er een redelijke belangenafweging gebeurd is. Gelet op de aanwezige buitengewone omstandigheden kan onmogelijk geëist worden dat de verzoekende partijen naar Albanië/Bulgarije zouden gaan om aldaar louter een formaliteit te vervullen. De bestreden beslissing is kennelijk onredelijk en niet in rechte en in feite verantwoord. De bestreden beslissing dient vernietigd te worden.”

3.2. Krachtens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, worden toegestaan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is de algemene regel ten aanzien waarvan artikel 9bis zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de Staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf werd onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom verzoekende partij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in het land van herkomst heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

De Raad benadrukt dat de bewijslast in het kader van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet rust op de vreemdeling die de aanvraag indient.

In de bestreden beslissing wordt weerlegd waarom de door verzoeker aangewende elementen niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden aanvaard.

Verzoekers bekritisieren eerst het motief met betrekking tot de scholing van hun minderjarige zoon. Zij betogen dat hun zoon momenteel in het buitengewoon onderwijs type 9 zit. Verzoekers tonen dit aan met een aantal bij het verzoekschrift gevoegde stukken: een schoolattest van 26 april 2023, een attest

van een neuropsychiater van 16 februari 2022 en een multidisciplinair eindverslag. Vervolgens betogen verzoekers dat er in Albanië niet voldoende opgeleide leerkrachten zijn die kinderen met autisme kunnen lesgeven, dat er onvoldoende infrastructuur, personeel en financiële middelen aanwezig zijn om de kinderen op een menswaardige manier te laten ontwikkelen. Zij stellen dat dit blijkt uit volgende objectieve bronnen: Het artikel '1771 autistic children in Albanian schools, parents: Support teachers needed, 1 hour a day is not enough' en 'The Approach of the Albanian Reality to Autism Spectrum Disorder', POLIS / No. 21, 2022.

Wat het gegeven betreft dat hun zoon momenteel in het buitengewoon onderwijs type 9 zit, dient te worden aangestipt dat verzoekers de desbetreffende stukken (verzoekschrift, bijlagen 2, 3 en 4) niet ter beoordeling hadden voorgelegd, waardoor de gemachtigde geen onzorgvuldigheid kan worden verweten doordat met deze stukken geen rekening werd gehouden. Ook het artikel en de studie waarnaar wordt verwezen, werden niet eerder voorgelegd. De Raad kan hier als annulatierechter geen acht op slaan aangezien hij zich bij de beoordeling van de wettigheid van een administratieve beslissing dient te plaatsen op het ogenblik dat die beslissing werd genomen en daarbij enkel rekening mag houden met de feiten die de administratieve overheid kende of moest kennen (RvS 9 februari 2012, nr. 217.860).

Met betrekking tot het gezinsleven betogen verzoekers dat verweerder geen belangenafweging heeft gemaakt tussen het belang van de staat om immigratie te controleren en het belang van de vreemdeling om een familieleven te hebben op het grondgebied van de staat. Zij wijzen erop dat hun *“zoon hier naar schoolgaat en hier medische zorgen nodig heeft, de integratie en opgebouwd leven hier in België, het netwerk aan vrienden en kennissen”* en dat zij inmiddels volledig ingeburgerd zijn in de Belgische samenleving. Zij stellen dat artikel 8 EVRM, artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet zijn geschonden.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd over het in België opgebouwde gezins- en privéleven: *“Het klopt dat er een afweging (een fair balance) dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkenen niet aantoonbaar dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkenen niet aantonen dat er nog familieleden van hen in België verblijven. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat ‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’ (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkenen ter staving van hun sociale banden vier getuigenverklaringen voorleggen. Echter, hieruit blijkt niet dat hun netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van*

State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)."

Met betrekking tot artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt in de bevelen om het grondgebied te verlaten gemotiveerd: *"Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:*

Het hoger belang van het kind : Hoger belang van haar zoon wordt niet geschaad daar betrokkene niet aantoonde dat een scholing niet verkregen kan worden in het land van herkomst. Evenmin behoeft de scholing een speciale infrastructuur die niet beschikbaar is in het land van herkomst.

Het gezins- en familieleven : Het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De gezondheidstoestand : Betrokkene beroept zich op een medische problematiek in hoofde van haar zoon. Echter, uit het administratief dossier blijkt dat deze problematiek reeds ten gronde werd onderzocht door de bevoegde dienst en niet werd weerhouden. De multidisciplinaire therapie waaraan haar zoon mogelijks nog steeds nood heeft, is eveneens beschikbaar en toegankelijk in het land van herkomst. Bovendien blijkt uit geen enkel van de voorgelegde attesten dat haar zoon niet in staat zou zijn om te reizen of dat reizen wordt afgeraden."

Het oordeel van de verwerende partij met betrekking tot het gezins- en privéleven van verzoekers is niet kennelijk onredelijk.

Elementen van lang verblijf en integratie kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden aangezien deze behoren tot de gegrondheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat *"omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend."* Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert niet dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren.

De bevelen om het grondgebied te verlaten steunen op artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Het motief luidt: *"Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen: Betrokkene diende op 09.02.2022 een aanvraag 9bis in. De maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen is op heden aldus ruimschoots overschreden."* Verzoekers laten dit motief ongemoeid.

Het loutere feit dat verzoekers het niet eens zijn met de beoordeling van de gemachtigde, toont niet aan dat de bestreden beslissingen op kennelijk onredelijke of op onzorgvuldige wijze zouden zijn genomen. Verzoekers geven in wezen blijk van een andere feitelijke beoordeling van de elementen die door de gemachtigde werd gemaakt. Het komt de Raad enkel toe de wettigheid van de bestreden beslissingen te beoordelen aan de hand van de aangevoerde middelen en na te gaan of het bestuur in deze niet onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft gehandeld. In dit geval tonen verzoekers met hun kritiek niet aan dat de gemachtigde onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft geoordeeld dat uit de voorgelegde elementen geen buitengewone omstandigheid kan worden afgeleid.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak

gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV X / IX en RvV X / IX worden gevoegd.

Artikel 2

De vorderingen tot schorsing en de beroepen tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juli tweeduizend drieëntwintig door:

M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC